

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

104. szám.

Pest, július 14. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethető csak a kiadónál országúton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Makran zoskodások.

— Teleki József exkormányzó városunkba érkezett.

Kezeink között edő excellentiajáról tizenkét óda van. Mutatványképen az első holnap közlendjük.

— Ha a kálvinista templom tetején a kakas északra néz, tiszta idő van, ha délre fordul esős idők járnak.

Ha a képviselők házában Deák Ferencz az elnökre néz, jel arra, hogy a közép és jobb oldal meg ne próbáljon püsszeni, hanem hallgassa a szónokot, ha pedig ő igazságügysége visszanéz, s a szónoknak hátat fordít, annyit tesz: szabad a vásár — zugjunk morogjunk, mentül jobban lehet.

A találmány az igazság ügy minisztertől igen ügyes, igen nemes.

— Balog Kornél haza sipirczolt, ő is elmondhatja Julius Caesarral. Veni, vidi, laupasz.

— Vojnics Lukácsot a ház visszaküldte, mert még nincs huszonegy éves. Róla is elmondhatni, mit Jeremiás vagy mellyik prophéta valakiről mondott: Menj haza, várd meg míg szakálad meg, s akkor jőj ismét vissza.

Különben a tisztelt követkamarának nincs egy bakáru izlése. Az embert azért rejtegetni, mert még nem huszonegy éves!

Pedig Vojnics ur körében lehet egy olly lény is, ki azt, hogy Lukács urfi még nem huszonegy éves a legnagyobb érdemek tekinti.

Okosabban tenné a ház, ha inkább a vén táncosokat küszöbölne ki a tagok sorából.

Magunk is szeretnénk onnan vagy 280 tagot más jóra való emberekkel kicserélni.

— Bémer László egykor egri kanonok volt.

És irván egy könyvet a tarrokról, kinevezetett nagyváradi püspöknek.

E példán okulva, egy Verbatay nevű plébánosnak, mint halljuk a ferblíró akar egy dissertatiót lekörmölni, és ez által reméli, hogy a kanonokságot, melly után aspirál, el fogja nyerni.

Magunk is kívánjuk neki, nyerve el. Liberalis ember, s mindig Bötivel restaurált. Csakhogy fájdalom polgár plébánosunk későn kopogtat a káptalan nagy kapuján. Akkorára, mire Verbatait kanonoknak kinevezik éppen confiscálni fogják a papok jószágát.

— Bizony pedig a papok megérdemlék azt a nagy jószágot.

Itt van például Hám János, ki egy lett primás hogy a haza boldogságának előmozdítására a Breviariumot 1,800,000-szer keresztül imádkozta.

De azért ugyancsak vigan volnának, ha az ur isten Hám János kéréseit meghallgatta volna.

Nagyon furcsán állanánk akkor. Minden más-képen lenne.

Igy például Szemere Bertalan, a helyett hogy most felkél kilencz óraker, fél tizig frisziroztatja magát felöltözik s tizenegyig gabelfrústököket eszik iszik rá egy itcze malagát egy meszely cognagot, eljön a képviselők házába s ott az aimable-t játsza, azon esetben három óraker kelne fel a szik'a part mellől, innék a tiszta forrásból, és térden állva elkezdéné magát vérig ostorozni. És évek alatt nem venne magához más eledelt mint gyökeret, sáska tojást, és erdei mézet. És saját kezeivel szent Bertalan apostolnak építene egy kis kápolnát s melléje sirt ásná magának.

És ekkor nem is léteznék a fogadás, hogy Szemere hasacsakája idő nap előtt kitesz a Deák urambátyámén.

Széchenyi is más dolgokban törné fejét. Nem bámulná a világ mulandó építményeit, nem csudálkoznék azon, mint huzza fel Clark ur a hidra a nagy lánczot, melly úgy is valamikor le fog szakadni, örökre csak nem tarthat, hanem inkább járja azok után, mellyek el nem mulnak, például: az isten igéje, s ezért járna reggel hatórai misére, ministrálna a papnak, ünnepen thuribolummal füstölne a processiokon, bucsujárásokon pedig a miatyánkot és üdvözetet a népek előrecitálná.

Kivételképen azonban van egy pár ember, kin Hám imádsága mégis fogott valamit.

Például Kovács Lajos, ki e pillanatban egy új Carthusianus rend alakításával foglalkozik. E rend fő szabálya leend az örök hallgatás. Azon különbséggel, hogy a carthusianusok jelszava

volt: Memento mori, a Kovácslajosianusoké pedig — Pártoljuk.

Klauzál Gábor kántor lenne.

Eötvös József pedig egyházi.

Majláth megmaradna az a mi most: mártyr.

Pest július 14.

Nyájas olvasó! Jöjjön ön közelebb hozzánk, mert a mit mondandunk, az nem a nyilvánosság clébe való.

Ma a képviselők háza titkos ülést tartott.

Az oppositio ezen szent inquisitio rendszer ellen tiltakozott.

Az ujságírók közül néhányan azt mondták, hogy ha őket benhagyják lovagiaságból semmit sem irnak ki, ha pedig kikergetik mindent kiirnak, mert a sajtó törvényekben világosan benne van, hogy a ki azokat, mik egy a törvény által szentesített testület üléseiben történnek hiven adja, büntetés alá nem esik.

Az, hogy az ülést, azon törvény által szentesített testület titkosnak declarálja, az ellen mitsem árt. Kikergethetik a hallgatóságot és az ujságírókat ha tetszik. Saját szobából, ha nekem alkalmatlan, kikergethetek egy ministert is, hanem azért, ha valamely csapszékben az ember ilyen s amolyan dolgokat hall nyilván beszélni, bizony kiirjuk mi azokat.

Ma ugyan még nem sokat tudunk, de holnap reméljük többel szolgálunk.

A többi között lapjaink egyik dolgozó társa a mai titkos ülést illetőleg ilyen forma beszédeket hallott.

Hogy a követek a titkos ülés alatt irtóztatosan unták magokat.

Mindnyájunk nagy bátya Palóczy elaludt, s annyira hortyogott, hogy az elnökek őt rendre kellett újrasítani.

Általában véve a titkos ülés igen ügyetlenül ütött ki, s erre nézve fogadjon el a miniszter tőlünk egy igen szerény ajánlatot.

Ha máskor titkos ülést akarnak tartani, legjobb mód lesz ha megkérjük Deák Ferenczet kezden rá egy olly beszédre mint a mai volt, s fogadni merünk, hogy a beszéd végével a képviselői ülésből ministeri tanács lesz.

Mikorára ma az ülésnek vége lett a követek azt mondták Parturiunt montes, nascitur ridiculus mus.

És futottak az ülésből a követek a merre csak szemök látott.

De tulajdonképen mi történt hát abban az

ülésben? — Semmi, épen semmi. A mit ott elmondtak, elmondhatták volna a Museum terén egy népgyűlésben.

Legyen szabad a titkos ülésekre egy hasonlítást tennünk.

A titkos ülés épen olyan mint a víz merítés rostával. Azok a titkoknak bérált mystificatiók még élesb sugarakban rohannak szét a közönségre mintha azok rendes folyamban terjednének.

A kit a közügy érdekel, kíváncsi lesz az ülés tartalmát megtudni. És nincs ember, ki a nélkül maradjon, hogy kívánatai teljesítenül maradjanak.

Bizony pedig a mit megtudhat egy követ, megtudhat egy ujságíró.

A ki pedig azt mondja, hogy a titkolózás ellenségeink irányában szükséges az maga magát bolondítja.

Mert 450 ember között, isten tudja mi mindenfélék lehetnek. Cauda volna tán ha egyszer kistulne, hogy vala mellyik követ titkos illyr, vagy panszlav, hát azok kik nyilvánosan a reactio titkájával léptek elő?

Hanem a mi minket illet, mi jól tudjuk, hogy mire valók a titkos ülések . . .

Es politica subterfugiuma a ministeri gyáva maga viseletnek.

Az oppositio özönével szórta a kormány ellen a legnehezebb vádakát, s a ministerium lapjai e vádok czáfolatába nem mertek crosskedni, inkább elkezdik kétszínű lélekkel azokat gunyolni és lenézni, kik elég bátrak voltak felszólalni.

A titkos ülés megtartatván a nagy közönség, s mind azok kiket, az oppositio argumentumai aggodalmakkal töltöttek el megnyugszanak, s azt mondják magokban: A ministerium mind azon argumentumokat mellyeket ellene szórtak ezen ülésben nagy fényesen megczáfolta.

A ministerek pedig a fagyaldában s más mutató helyeken óra hozzat mondogatták, hogy a kamara előtt majd így majd amugy számolnak minden lépéseikről.

Es mikor az ülések itt vannak, bezárják az ajtókat.

De nem azért zárják be, hogy a közönség meg ne hallja a nagy titkokat, hanem hogy meg ne hallja hogy semmit sem mondanak.

Mint halljuk az ülés alatt Nyári szólalt fel először. És sajnálta, s illoyalitásnak nevezte, hogy az ujságírókat brevi manu kiharancsolták, mert ezek ide ben maradvá állásuk méltóságát mint kezelő a közvéleménynek annál inkább érzének. Különben is a ház iránt ők, mint nem tagok több discretióval is volnának mint igen sok követ.

Mészáros minister tiz percnyi időt szánt arra hogy elmondja miszerint ő még ujoncz a politica pályán, hogy még nem szónok stb. Másik tiz percbe elbadta, hogy ő nem méltó, hogy Hrabovszkinak saru szijait meg oldja, s többi.

Ezután Deák Ferencz mondta el azokat mit szükségesek voltak, hogy az ülésnek meg legyen a maga illendő hosszúsága.

A szónok az mutatta meg, hogy millyen csinján kellett bánni nekik, kik a tedd ide tedd oda politikát vették evangéliummal.

Hrabovszki is kapott vágást. Kimondták róla hogy a ministerium rendeleteit késétt teljesíteni.

Egy követ pedig Csernovicáról azt mondta: hogy vagy tudatlan ember, vagy hivtelen.

Válaszfelirati javaslat.

Europa meg volt szokva Magyarországot mindeddig ignorálni; Európának meg kell szokni Magyarországot ezután nem ignorálni. —

É czél e nézet magában foglalja azon utat, mellyre lépni, mellyen haladni a magyar nemzet elhatározá.

Es ez utra lépve, s ez uton haladva, most midőn honunk egy új, de jogaiban régi, életet kezdve, léteről, önállásáról és függetlenségéről ezen első ünnepélyes nyilatkozatát teszi Europa és Fölséged színe előtt, mindenek előtt kimondani sietünk, mikép e nemzet elhatározva van magát az alárendeltség bármely nemétől is tisztán tartani mert csak így hiszik elérhetőnek azon czélt, hogy Magyarország Europa hatalmai sorában az őt illető helyet elfoglalhassa.

Felsőgednek a független Magyarország első nemzeti gyűléséhez intézett k. szavaiból örömmel érté a nemzet mikép felséged e hon meglátogatni s azt hosszabb itt mulatásával megörvendeztetni szándékozot; egy véletlen jött betegség e szándokot meghiusítá, de a nemzet meg van győződve, hogy a mi elhaladt az még nem marad el; s e meggyőződésünk annyival erősebb mennyivel szilárdabb hitünk: mikép a magyarok királyának csak Magyarország fővárosában lehet lakni, hol ment legyen az ellenséges indulatu tanácsadok gonosz sugallataitól, hol saját szemével lássa mire van szüksége a honnak s tulajdon füleivel hallja mit kíván a nemzet, hol ne legyen választó fal a nép és fejedelem közt.

A kiváltságos osztály utolsó gyűlése óta e hon felett véstérhez fellegük tornyesultak. A nemzet nem fél tőlök, mert önberejében biztos villámháritokat bir.

Horváthország — mind felséged is nyilatkozattja — nyilt lázadásban van; az aldunai tartományokban fegyveres csapatok állanak szemközt velünk s az ország több vidékein is a pártütés félreismerhetetlen jelenségei mutatkoznak.

A haza veszélyben! kiáltja felséged kiáltja felelős ministeriuma és kiáltja az ország minden egyes polgára.

Es midőn a haza veszélyben léterőli, s ennek következtében a védelmi eszközök szükségéről meggyőződés illy általános: lehetlen magunkba fojtani azon szorongásunkat, ha valljon a nemzet gyűlésének egybehívása nem halasztatott e igen is soká, ha valljon nem kelle e azt mindjárt a veszélyek keletkezésének első napjaiban egybehívni!

Es e szorongásunkat annyival alaposabbnak kell tekintenünk, mert a veszélyek elhárítására intézett kormány-politicát e nemzet üdvösnek el nem ismerheti; mert a lázadások lecsendesítésére a béke helyreállítására tett intézkedések tulöngedékeny és ingatag természetöknél fogva a zavargokat csak merészebbeké, a lázadást még követelebbé és féklelenebbé tették.

Mi is egyetértünk felséged azon hajtásával, hogy édes hazánk a háboruk legátkosabbikától a belháborutól ment maradjon: de erősen hisszük, hogy ez csak férfias elhatározottság, csak szilárd kormányzás által elérhető. A lázadást kimélni annyi, mint a belháborut erősíteni.

Igen és jól tudjuk, hogy e honnak mindenek előtt pénzre és katonára van szüksége, erről leginkább meggyőzhető felségedet a nemzet azon

általános lelkesülése, mellyel a ministerium által kért 200 ezer katona, és 42 millió adó, egy hang ellenvetése nélkül megajánlatott.

Es itt ismét nem hallgathatjuk el azoni fájdalomunkat, hogy midőn a pénz és katonaság iránti szükségét felségeddal együtt e hon minden fia olly igen érzi, midőn a kebelünkbeni békezarok rendreutasítása épp e két erő hiánya miatt állittatik meg nem történtnek: még is czevedeink külföldön, egy szabadságharcot vivó nemzet ellen saját erszényünköl fizettetve — használtatnak, s mig ott honfaink egy dicsőségtelen halálnak esnek martalékul, addig éppen az ő hatalmas karjaik távolléte miatt, hazánkúli itt armány és féktelen lázadók dühének esnek áldozatul.

Felsőged fájdalomában mi is bensőleg osztozunk, midőn a lázadók által felségednek és családjának egyes tagjai nevét, terveik jelszavának láttuk hirdettetni; s e fájdalomban osztozásunk annyival élénkebb volt, mert láttuk és tapasztaltuk, hogy a lázadás főnökei és vezetői éppen teremtményei azon rendszernek, melly olly sokáig tartá el felséged atyai szívet e nemzet önzéstelen hűségéről meggyőződni.

Mi a pártosok ezen rágalmozásaira csak megvetéssek feleltünk s örömlükre szolgál felségednek a félrevezetett Horváth nemsethez intézett erőteljes felszólítását olvashatni, de annál inkább meglepott, hogy a felséged által a horváth lázadás lecsendesítése tárgyában, és a sajátlag, némi az uralkodó háznak Magyarország irányábani viszonya iránt a lázadók közt létező balvélemények elosztására — kiküldött teljes hatalmu k. képviselő János főherczeg: Jellacsics bárót, a hivatalaitól és méltóságaitól megfosztott hűtlen hazafit és nyilvános hon és felségárgulót még most is legutóbbi hivatalos iratában kedves horváthországi bán kedves báró Jellacsicsnak nevezi, s így azon rágalomteljes hirnek, mintha az uralkodó ház tagjainak némellyike a zendülést nem tartaná illyennek s a jogosság ösvényén kivülinek — még nagyobb nyomaték adatott.

Erdélynek Magyarországi egyesülését felséged megszentésit, s ezzel egy nagy nemzet régen és többször ismételt jogos kívánatának elégettétett. Fogadja felséged e fejedelmi lelkületéért egy öszveolvaldt hatalmas nemzet haláját.

Az eddigi két Magyarhonnak részletekbeni egyé-olvasásában nem hiszünk akadályokra találni, mert az egyesülés nem vala erőtetett.

Külviszonyainkat illetőleg kijelentjük azon ohajtásunkat, hogy e hon küldiplomatiáját is önállónak tudni akarjuk, s hisszük, hogy felséged felelős ministeriuma e tárgy iránt a nemzet képviselöle elé törvényjavaslatot torjeszteni soká nem késend.

Magyarország a külországok ügyöbei nem a vonatkozás elvével — viszonyosságot követelve — egyetért, de ezzel nem kívánja magát jövőndőre semmi a más nemzetek sértett jogai és nemzeti önállóságok védelmére szükséges lépésektől elzárva.

Az olasz háboru iránt felyebb már kimondók véleményünket itt csak azon ohajtásunkat fejezzük ki, hogy e szerencsétlen háborunak bár mi előbb vége lenne.

A öbbi europai hatalmak irányábani állásunk még az alárendeltség színét hordja magán. Ezt a nemzetnek, melly magát szabadnak érzi és vallja

elnézni nem lehet. Ennek másképen kell lenni. Hisszük, hogy felséged a nemzet ezen akaratát méltányosnak tartja.

És midőn felségednek teljes hatalmu k. helyettese és nádorunk által a nemzet színe előtt felolvasott megnyitó szavaira ezen első válaszfeliratunkat felterjesztjük, biztosítjuk fölségedet, miként e nemzet fölségedhez — míg jogai és szabadsága sértetlenül tartatik — hűtlen nem leend. Isten a magyarok hatalmas istene őrizze e hont és fölségedet a balsors minden csapásaitól.

A magyar nemzet
képviselői testülete.

Midőn ezen Igénytelen javaslatot a ház, de különösen a bal oldal figyelmébe ajánljuk, czélunk csak eszmeköltés és gondolat ébresztés.

Csernátoni.

Oravicz jul. 7. 1848.

Este 8. óra. Fejértemplomból az a hír jön, hogy az eltávozott illírek visszajöttek. Sem többet sem kevesebbet nem kívánnak a capitulált, a lefegyverzett polgároktól mint 500 ép izmos embert fegyver alá, minden háztól 1 pftot és egy kenyert, azonkívül 14 egyént, a volt nemzetőrhad bázisbajai közül az akasztófára keresnek, ezek közt mint mondják első helyen van főhadnagy Vrhowszky, dunagőzhajózási ügynök, ki a nemzetőrség parancsnoka volt. Mondják a város csaknem üres. Nálunk is többen vannak közülök, még többen Verseczen és Temesvárott. Egy hajós kényszerítették embereiket szállítani.

Mi kaptunk két ágyút és száz karabint az előidőből. De van két század sorkatonaságunk is, kik az itteni roppant status vagyon biztosítás végett tétettek ide. Gyakoroljuk magunkat. Van tüzér osztályunk, 16 lovas nemzetőrünk. A székelyek jöttiről már egy hónap óta hallunk. Szálásokat csinálnak jobbra balra számunkra, de a hamisok nem jönnek. Most meg plane kies vidékeket szemlélnek ki számunkra, hova őket telelepítsék. Rengetegekbe jól beillőnek a szabadság eme eredeti gyermekei, de félek rászédnek és otthon maradnak.

5-kén este 9 óra. Moldovabánya csehül van. Ottani néhány oláh lakosok se hogy sem akarnak nemzetőrök lenni, sőt a belgrádi középponti bizottmányban jelentést tettek, hogy őket erővel nemzetőrökké akarják tenni. Ez nem igaz, szemtelen hazugság. El vannak csábítva. Egyébiránt az ottani g. n. e. telkessz igen jeles becsületes ember, de mit tehetünk róla hogy a nép hajlandóbb a rosszat hinni, ha mindjárt a jót papja mondja is. — Képzeld barátom, nem az ó-moldvai határ örökökkel van bajunk, hanem egyenesen a szerbekkel. Hát ez a nemzetek joga, illy galádul, illy rabló módra támadni meg szomszédját! A szerb középponti bizottmány tehát megparancsolja Ifkó kapitánynak, hogy Moldvabányát megadásra kényszerítse. Ez tehát Vincze szerb faluban a golubáci kapitánnyal erejét egyesítvén, abban egyeztek meg, hogy előbb egy küldöttség által szólítják fel Moldvabányát az alávetésre. Így is lön. Ifkó alkapitány, bizonyos Milos Marinkovics és még egy pár szerb Moldvabányára mentek tegnap előtt délután lóháton, több gyalog

fegyvereseiktől kísérve, és fölhívták a lakosokat föladásra a fegyverek kiszolgáltatására, kértek ölmet puskaport. Egy biztós is van velük, ki az egészet intézi. A hivatalnokok nyiltan megtagadták a fegyvereket, mondván hogy azokat nekik a király adta, s nekik jogok nincs kiadni. — Alkudozunk velök, óráról órára huzzák vonják a föladást, eddig is csak a székely, magyar, kún névvel ijesztgették és tartották föl őket. De most fölguyjással mérszárlással fenyegetik a lakosokat ha fegyvereiket magok nem viszik át Ó-Moldovára. A lakosok félnek, az állhatatos tiszteket ösztöndzik a fegyverátadásra; ellenállhatni ugy sincs remény, mert igen számosan vannak; egy pár nap alatt 2—3000 egy pár óra alatt 500 olt teremhet. A hajók a szerb parton készen állnak, átszállítani a szükséges fegyveres erőt. A puszkákat még csak ide szállítaniok sem szabad. Bosszu, vad bosszu leend jutalma a szerbek részéről, s rablás dúlás a lakosság oláh részének elcsábítottaitól.

Jul. 6. reggel 6. óra. Az Ó-Moldován megjelent szerb biztós hangosan követeli a fegyverek kiadását. A szerbek ereje igen nagy. Vinczér lovasság és gyalogság van táborban. Még ma szándékozunk Szász-kára, előbb Moldovának urai leendvén. A lakosság mindig hangosan követeli a capitulálást. A tisztek ellenszik. Segítségért folyamodunk mindenfelé. Vitézlő magyar nemzet ubi es?

Két század katonaságunkat visszahívták Verseczre egy most érkezett sürgöny által. Ott nagy erő kifejtésre van szükség. Most indulunk. Mint hallatszük — nem mondhatom bizonytal — Vukovics királyi biztós ur, ma Fejértemplomba menend, ott a rendet helyre állítandó, sőt ha lehet országgyűlési követ választását eszközöndő, ugy hiszem azonban, hogy oda jól neki készülve kellene menni, mert nem részeg kortescsapattól van ám Fejértemplom megszállva.

Délután 4. óra Moldovabánya még tegnap este 9 órakor megadta magát. Magok a lakosok vittek át Ó-Moldvára 44 rosz fegyvert. Háron egészséges nőtelen ember hozta át hozzánk a hírt, kik félnek, hogy katonává teszik őket a szerbek, mert hir szerint 200 moldovabánya contingentájja. A szerbek lám, hogy tudnak a dologhoz, még mi az önkényt ajánlközöt is visszakergetjük, ha nem 5 láb és nem tudom hány hüvelyknyi. Nem a tisztek, hanem a nép tette a capitulatiót, gondolom amazok nem soká nálunk lesznek mint menekvők.

D. u. 6 óra. Barátom, kimondhatlan fájdalom fogott el. Elöttem a Pestü hirlap jul. 2-ik száma, mellyben Kossuth lapjából ez áll: mi nem kötnénk (t. i. rablókkal, honárulókkal lázongókkal érted?) olly egyezkedést melly gyengeség színét viselné, s ha nem volna lent már most is seregünk, melly a pártütést egy csapással semmivé tehetné. Bomburg ezredestől pedig most érkezett Verseczről egy sürgöny, mellyben tudtul adja, hogy az ottani gyalogság 500 nál nem több; lovagsága van valamit 6 század, de ennek egyrészt Fejértemplomba indította el. Az ottani nemzetőrség rosszul van fegyverezve, nincs is eléggé hegyakorolva; legfőlebb a városbeli belső szolgálatra használható. Ide tehát csak egy csiga nagyságu halkan csost se adhat. Ő is Tememesvárról vár segítséget, már a veszély nagy. Aliburnál 3—4,000, veterán határőrökből és csajkásokból álló tábor sánczolta be magát, Izbistyénél egy előtábor igen közel Verseczhez szinte keményen dolgozik

a sánczolon. Versecz barátom veszedelmes pont sok tekintetből, bár hol van hát az a hatalmas sereg melly Verseczet megmentse? Azt még érzem, ha az a hatalmas sereg meg nem támadja őket, de hogy a városokat, a hű helységet egymás után hagyja elfoglaltatni — ezt nem értem. Ha az a hatalmas sereg már is egy csapással semmivé tehetné őket, már, a magyarnak bosszú erejét jobban összegyűjtene? Tán azért hogy az ingadozók annál inkább eltérjenek a jó utról, hogy aztán annál több bűnöst kelljen sujtatni? Az ártatlanok vére kellemes istennek, kik eddig elestek.

Krassónak meg van hagyva, hogy 3,000 fegyverest állítson ki. Kiket? ingadozó oláhokat, kiket egyedül Murgu föllépése tartott vissza a vandal kitérésekről? és ők meantsék meg a magyart, azt a büszke kardcsörtelt magyart, kinek a szerb és rác halált esküdött?

Magyar bányászatról magyar pénzről beszéltek ti olt Pesten. Moldva már névben se n magyar bányahely többé. Vigasztaljátok magatokat hogy a krassói oláhok visszazserzik — a magyaroknak ugy e? Most hallom, hogy holnap Szász-kára jönnek a szerbek, holnapután ide; nálunk van két ágyú 30 mázsa lőpor, a kincstárnak roppant értéke sat. És az a hatalmas sereg nem tartja ezen pontot érdemesnek figyelmére.

Megengedj ha sokat morgolódom, de még egyet: tudod mi óta riasztjuk mi a világot a székelyekkel, kunokkal a hevesi magyarokkal stb. És valóban addig az a haszna volt, hogy vidékünkön minden székelyben egy Herkulest képzelt; a nép ökölnyi székelyért isten tudja mit nem adott volna. Most már — annyi várakozás után — számtalanszor kell hallanom: die magyarren haben uns schöne Hilfe geschickt! stb.

És illyenkor mit kell érezni az ollyan magyar embernek ki ezen hitben az idegen ajkukat mindinkább erősítette, pedig tudta, hogy be sok zsiros száju magyar van ki a nemzetőrseregbe sem mer be állni. Ugy barátom! csak hagyjátok a nem magyar ajku népeiséget a magyar vitézségről képzelt álmából kiábrándulni, hagyjátok őket az illőség martalékává lenni egyenként, nem, sőt parancsoljátok meg nekik, hogy Magyarország határait védjék meg a magyarok számára, még ezek az ország belsejében pipáznak, vagy legfőlebb követválasztásnál egymást csufolják, vagy bizáttok gyáván megmentésüket idegen Zoldosokra; majd azok a lecsillapított országot amugy naiv átadják a magyar felelős ministeriumnak, mi optimisa álmok! Barátom csak szóval tudni a némileg kimondani mit értek: de leirni se módom, se időm.

A moldvai kir. tisztekből csakugyan látok egy párt.

(Ezen levelem egészbeni kinyomatására fölbatalmazlak, de ha kinyomják, küldj egy példányt mert még Mart. 15-ike nincs nálunk. Ezen zárjegy természetesen nem sajtó alá való)

Isten veled! Ne higgy kérlek minden fenhéjzód handabandának. Mi veszélyben vagyunk, mellyből a proclamatiók soha se szabadítanak ki.

Fél 11 órakor sürgöny Vukovából Verseczről! Képzeld mi van benne? hogy tüstönt szállitassék oda a két ágyú, és a nemzetőrség. Hát mi mit csinálunk Oroviczával? hagyjuk itt üresen. Hol van ama hatalmas sereg kérdem újra? Alszik az alföldi síkságon.

De ki merné fölverni édes álmából, hiszen némellyike nincs több 5. lábna! szörnyűség! olly hetvenkedő beszédeket olvasni és itt királyi biztosi parancsot venni, hogy adjuk át ön védelmünk egyik sötényezőjét. Ha az én türelmem is kiapad; mit mond az az idegen faj, melly illy árulólag magára, a magyarok isteneré van hagyva? Valóban vétek tőle fölázdozást követlni. Mit? — gondolja magában — én lövessem agyon magam a magyarért, azon magyarért, kinek csak mogyoróját élvezem, de a sőt drágá adta? ho-

lott mióta Fejértemplomban a rácok uralkodnak és a cordon megszűnt a só akója (2 és egy ferál pft.) 5 garas.

Jó éjszakát! nekem nem lesz. Ha becsületes ember vagy, neked sem lesz, mikor ezt olvasni fogod!

Egy negyed tizenkettőre. Ismét sürgöny. Vukovicstól. A máreggel elment katonaságot vissza küldi. Mondja: minden figyelmét Verseczre fordítja; nem is hitte volna, hogy más irányban is jön veszedelem. Verseczen igen nagy a baj; de nagy a remény, mert jönnek az aradi stb. nemzetőrök! hah hah! ez a hatalmas sereg!? Irja, hogy még most csak felfogni igyekezik az ellenség rokonát, de van kilátás megtámadólag is föllépni. Hol az a hatalmas sereg, mely mint a legyet szétnyomhatni ezen népet! Hol vagy 5 lábnál nagyobbak serege!

Hát csak Alibunárra volt minden figyelem szegezve? szép dolog! Emlékezel még barátom, midőn Pesten létemben, mikor híre futott, hogy „a szerbek csatlakozni akarnak“ én szörnyen nevettem az ezt hívők libaegyügyűségén. Most midőn minden falu külön ministeriumot kíván, most a szláv mozgalmak közepette, csatlakozni Magyarországhoz! Valóban roppant ignorantia roppant elfogultság kell hozzá illyesmit csak álmodni is. Hát a szerbek csatlakoznak!! igen ám, szépen csatolgatnak mi tőlünk magokhoz földet fegyvert embert stb. nem hallottam, hogy csak az öleket válogatják.

No de jó éjszakát! viraszt a hatalmas sereg, mely Verseczen örül, ha az ellenséget csak fölfoghatja.

Kérlek közöld jelen soraimat minél többekkel. Tán üdvös hatása lesz azokra kik — mint te is — nem hóri horgasok, de elbirják azon kardot, melyre Marcius 15-ikén esküdtek „ide vele régi kardunk“! És nem hagyják magokat rutul vissza kergettetni, mint eddig sok becsületes 5 lábnyalakkal tettek.

HIRDETÉSEK.

Országgyűlési szállások iránt.

Miután az országgyűlési tagok megjelenésének törvényes határideje elmúlt, s mindeddig alig 200 s néhány tag kívánt s fogadott el országgyűlési szállást;

ezennel felszólítok minden országgyűlési tagot: hogy

a mai naptól számfizendő háromnap alatt szállás iránt intézkedjék a lovászmesteri irodában;

mivel három nap múlva minden összeírt s lefoglalt szállást vissza fogok bocsájtani eddigi tulajdonosának,

nehogy a státus terhére tovább is üressen álljon,

és csupán csak az Erdélyből, és alsó vidékekről várt kövelek számára fogok 50—60 szállást feltartani,

Egyszersmind tudatom az országgyűlési tagjaival, miként a lovászmesteri irodát átvettem a színházépületbe,

s az irodába egyenes feljárás van a színházterem lévő lépcsőn Fuchs szivar boltja mellett, de a képviselők házából is oda juthatni a 3—9 osztályteremem keresztül.

Pest jul, 14. 1848.

Farkas János m. k.
országgyűlési szállások rendezésével megbízott ministeri tanácsos.

Az előző vizsgálat által elnyomott, s most Lipszéből megkerült

„Országgyűlés 1847“

című röpirat,
jul. 17-én jövő hétfőn,
Hekenaszt könyvtáránál kapható lesz.
Ára 10. kr.

Megjelent röpiratok!

A falusi notárius
és jobbágy polgártársak.

A földesur és szolgabíró.

A zsidó és követ.

Kaphatók Pesten Maller Adolf és Gyula, Emich Gusztáv és Magyar Mihál könyvkereskedő polgártársaknál és Budán a hidfoknál lévő könyvkereskedésben.

Kilián s társánál Pesten

a váci utcában Parthfrieder házában, épen most jelont meg és minden hiteles könyvtáránál kapható:

A

Pecsovicsok

utolsó fortély a.

8-rét füzve 20 kr. pp.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus

20-tól Augusztus végeig.

A t. ez. utazók kéretnek, sziveskedjenek egálább egy negyed órával az indulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
„ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokról Pestre. Tehervonat	reggeli 3 óra 45 percz.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
„ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Vác felé	reggel 6 óra 30 percz.
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pest felé	reggel 8 órakor
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házában). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.